

שלפי התנהגותה למדה נעמי להתנהג, היתה מרי, המופיעה כרקדנית (תמונה לסטה מימין).

המורה

זאת, החל לשפוך לפני את ליבו וגילה לי את חיי האהבה האחרונים שלו. שוחחנו שעה ארוכה, בעוד שהדוקטור מספר לי סיפורים שאינם מחזירים בעוצמתם אפילו כי השחאה לסיפורי הדקטור.

סוכן הסיגריות ישב כל אותה עת לידנו והקשיב. לבסוף נמאס לו. הוא קם ויצא לי מסדרון ועשה לי סימנים לצאת אחריו. התי עלמתי מאיתותו לחלוטין.

הערב עמד להסתיים. הגיעה שעה ארבע: מועד סיום העבודה. ניגשתי אל קובה, כדי לדבר עמו על תנאי העבודה. ואז, לפתע, החלה ממש מריבה עלי. הדוקטור הודיע לי שהוא עומד לקחת אותי איתו הביתה. סוכן הסיגריות, שהמתין במסדרון, ניגש גם הוא אלי ולחש לי: "בואי אתי! תראי שיהיה כדאי לך! זה ישתלם לך!" אמרתי לקובה: "אני לא יודעת מה לעשות, איך אצא מכאן? כולם רוצים אותי." ואז חרץ קובה משפט שלמה משלו: "שילכך! אני אקח אותך!"

קובה היה כל כך עסוק, שלא היה לו זמן לדבר עמי על תנאי העבודה. הוא הוציא מכיסו שתי לירות, תמורת שתי כוסיות הי עסיס ששתיתי. אינני יודעת כיצד הייתי יוצאת בשלום מן הבאר, שעה שכמה זאבים ממתינים לי ליד הפתח בעקשנות, לולא חב רי המערכת שבאו לקחתני והוציאני בשלום.

★ ★ ★

סיפורה של מרגול

עד ששכבתי לישון, אותו לילה, הייתה השעה חמש וחצי בבוקר. נוכחתי שעבודתה של המארחת אינה כה קלה כפי ששיעורתי מראש. היא חייבת להימצא במועדון מתשע ערב עד ארבע בבוקר. למעשה, היא ערה כל הלילה. שבע שעות עבודה רצופות באחירות הדחוסה של מועדון לילה, אחירה רחית העשן והאלכוהול, מעייפות ו מתששות כוחות.

למחרת, הלכתי שוב למוסגניור. באתי לי מועדון בשעה עשר בלילה ולמרות שהיה עדיין ריק לחלוטין, פרץ קובה בצעקות: "מה זה? את צריכה לבוא בתשע ובאה ב עשר. מה היה אם היה בא קליינט?" "מהיום, תבואי בדיוק בזמן, בלי שום תירוצים!" ציחה עלי קובה. התבוננתי סביבי וראיתי שאותו ערב נוספה עוד מארחת. הפעם אפילו מרגלית היתה מובטלת. הת ענייני בה במיוחד בגלל יופיה ומשום ש לא נראתה לי כטיפוס של מארחת-באר. הת יסבתי לידה. היא חייכה אלי. ניסיתי לדובב אותה. "את עובדת כאן על אחוזה?"

"כן."
"כמה זמן?"
"שבוע."

"איך צעירה כמוך מגיעה לעבודה כזאת?" ואז שפכה מרגלית את לבה. היא סיפרה שהיא בת 21; עוד לפני שבוע עבדה בפקי דות. היא הפסיקה את עבודתה מרצונה ה טוב. מדוע? מפני שהיא אוהבת לחיות ב בארים והיתה מכתובת בהם עד ארבע ב בוקר ואחר כך היתה כושלת בדרך לעבוד תה ונודמת באמצע. היא סיפרה שהיא לילית הארץ. אביה אנגלי ואמה רוסייה. היא עובדת בבאר מפני שהיא רוצה לחסוך כסף. ניסיתי להעמיד פני מנוסה ואמרתי לה: "אינני חושבת שתצליחי לחסוך כסף. הכרתי נערות שעבדו בבארים ואף אחת מהן לא הצליחה לחסוך פרוטה."

היא סיפרה שהיא מקבלת משכורת קבועה של 150 ל"ל לחודש, חוץ מאחוזי השתיה. מרגול גילתה לי שהיא גרה אצל חברה שלא עושה דבר, גרושה המתגוררת לבדה, ויש

תדל להיות בבית. אבל... כשנמצאים בתל אביב... את יודעת... זה משהו אחר, אפי שר לבלות קצת, את מבינה? אולי נלך לאכול? השעה היתה מאוחרת. רוב האורחים קמו לעזוב. הייתי בטוחה שזהו זה. שהערב הי ראשון שלי כמארחת-בר עומד להסתיים. עד מהרה התברר לי שטעיתי. לפתע, בשלוש לפנות בוקר, התחיל הבאר להתמלא. המקום הפך יותר גועש ורועש מאשר בכל שעה אחרת בלילה. הופתעתי, אבל מרי אמרה לי שככה זה תמיד.

בזה אחר זה החלו לנהור לתוך הבאר אנשים מוכרים. בעל בית-קפה תל-אביבי ידוע הגיע למקום, יחד עם שותפיו, אחרי שסגר את עסקיו. הוא בא לכאן מדי לילה בלילה. אחת מעובדות-המועדון הינה אהובתו. הוא בא לכאן לפני סיום עבודתה, שותה כוסית או שתיים ואחר כך לוקח אותה במכוניתו לארוחת-בוקר דשנה. הם סועדים את לבם במסעדה ברחוב בן-יהודה הפתוחה עד הבוקר. בין המבקרים ניצב גם תימני צעיר אשר ישב לידו ליד הבאר, וגמע כוסיות ויסקי בזה אחר זה. מהשיחה שניהל עם שכניו לדל-פק התברר שהוא כדורגלן בקבוצת שמשון, כמו שוער-המועדון. אולם הצעיר החדש אינו עובד במקום. הוא סתם אורח. הצעיר, הנראה כבן 23 לכל היותר, היה אלי כהן, בלם קבוצת שמשון. הדבר אירע יומיים לפי ני משחק קבוצתו נגד קבוצת מכבי-ירושלים. אך הוא נשאר בבאר עד אור הבוקר, ולגם מן המשחק. כהן הזמן דיבר על סיכויי קבוצתו במשחק בשבת: "נדפוק אותם כמו כלום... אם הם יצליחו להכניס לנו גול אחד, תבואו ו— אותי בשבת!"

למזל, לא התייחסו האורחים לדבריו ב רצינות. כי בשבת הפסידה קבוצתו, הטוענת לאלופות, אצל האחרונה בליגה, מכבי רחובות. ואלו כהן החביב ודאי אינו מבין מה הקשר בין הפסד זה לבין השתיה המארת חרת שלו בבאר, יומיים לפני המשחק.

★ ★ ★

הפסיכיאטר בחופשה

מלבאר אורחים מיוחדים אלה, נכנסו לבאר מספר יצאניות שסיימו את עבודת הלילה שלהן ובאו ללגום כוסית, סתם להתי את אחת מהן עוד הצלחה לתפוס לקוח בארבע לפנות בוקר. במועדון, ויצאה עמו במכוניתו. באו גם נהגי מוניות העובדים ב לילה, כמה אנשים שפרצופיהם בלבד מעידים עליהם לאיזה עולם הם שייכים. וכמובן, גם אותו פסיכיאטר תל-אביבי ידוע, שהוא בן-בית במועדוני-הלילה.

הכרתי את הטיפוס הזה ממקומות אחרים. הוא ניגש אלי, מיד לאחר שהבחין בי. הוא התפלל לראות אותי בתל-אביב ושאל לש לומי; ותוך כדי כך הזמין אותי לכוסית ודקה. אותה שעה לא ידעתי כלל שלקוח המזמין עבור מארחת כוסית משקה אמיתי מזיק לה ולפרנסתה. תמורת שתיית משקה אמיתי, במקום כוסית מים צבעוניים, אין המארחת מקבלת אפילו פרוטה אחת.

ניצלתי את בואו של הדוקטור והפניתי את גבי לסוכן הסיגריות החיפאי, שלא חדל מלשדל אותי לצאת עמו. הדוקטור, לעומת

דיות. איך יכולות מארחות להיות יהודיות? מרי מצאה כנראה חן בעיניו יותר ממני. היא חיבקה אותו והתרפקה עליו, דבר שלא העזתי לעשות. הוא הודיע מיד שהוא רוצה להתחתן בישראל ושאל את מרי אם היא מעוניינת. ושוב התפלל על שאנחנו יהודיות. "אצלנו", סיפר, "כשהודי רוצה לבלות עם בחורה שורט טייס, הוא הולך רק ל גויה. את היהודיות אנו מכבדים. חס ושלום, אינני חושד בכך שאינכן הגונות. אגב, מה אתן עושות אחר-כך?"

אחרי חצי-שעה התברר לקאנדי העליון ש אין לו כסף די הצורך ושהוא עייף. הוא קבע עמנו מיפגש למחרת והסתלק מהמקום. בינתיים נדמה היה שההצלחה מאירה פניה למרגול שוב. ליד אחת השולחנות התישב לקוח קרח כבן חמישים, קרא למלצר והורה לו להזמין את מרגול לשולחנה. מרגול חייכה בארשת של נצחון, והלכה אל הלקוח. לא עברו חמש דקות והיא חזרה. התברר שהזמן רצה להזמין לה משקה בשתי לירות בלבד. כשאמר לו שהקוקטייל עולה חמש, הוא ענה: "זה יותר מדי" ושלח את מרגול. ואז הגיע תורי. ליד הדלפק התישב גבר בעל גוף, כבן ארבעים. התבוננתי בו פע מיים וראיתי שהוא מוכר לי. ניסיתי לקשור עמו שיחה, ואז התברר לי מהיכן אני מכיר רה אותו. הוא חיפני, סוכן חברת סיגריות ידועה בחיפה. כשהוא רואה אותי בחיפה, הוא תמיד עוקב אחרי מבוכיותי; אך פעולם לא התקרב אלי. עתה פשוט צלה לפגשני. "מה את עושה פה?" הוא שאל.

"באתי לנוח קצת בתל-אביב."
לא הספקנו לפתוח בשיחה קובנה כבר התערב: "מה זה? בחורה יושבת על ידך עצובה, למה אתה לא מצחק אותה? אתה לא רואה שאין לה מצב-רוח? למה אתה לא קונה לה משהו לשתייה?" באיחשק ניכר הזמין לי האיש קוקטייל. אותה שעה שמעתי כיצד חברה התימני של מרגול, בעל הצלקת, מתעניין אצל קובה אודות זהותי. "אני לא יודע", ענה קובה, "אחת שבאה ורוצה לעבוד. שתעבוד". "אפשר לעשות לה סטס?" שאל התימני. "תעשה לה סטס!" צחק אליו קובה.

★ ★ ★

אפילו תרנגולי-הודו...

סוכן הסיגריות מחיפה התחיל להתחמם ולהתקרב אלי. קודם התנצל שהוא אינו קונה משקה לעצמו. חס וחלילה, הוא אינו קמצן. אבל הוא אינו אוהב לשותות סתם לשם שתייה. מה הטעם סתם להשתכר? "אני מבין שנוכל לבלות אחר-כך. אם את רוצה, תבואי איתי ונאכל ארוחת-ערב. נו, צא 30-40 לירות ונאכל אפילו תרנגולי-הודו". "בשביל מה ולכבוד מה?" ניסיתי לחקור. "לא, סתם ככה, בשביל לאכול". הוא גיי סה להיתמם ובחן בעיניו את גופי.

"בחיפה לא הייתי מרשה לעצמי ללכת ל באר" התחודה. "אני אדם עובד. פעמיים ב חודש אני נמצא בתל-אביב ורק אז אני מר שה לעצמי דבר כזה. חס ושלום, אינני מת כחן לכולם. אבל אני אוהב קצת להסתובב". הוא סיפר לי, כמובן, גם על האשה וה ילדים המחכים לו בבית. כל לילה הוא מש

שרת. אני ומרי ישבנו לבדנו ליד הבאר. התברר לי ששמה של המארחת כחולת העיניים הוא מרגלית. החברה קוראים לה מרגול, אבל היא אוהבת שיקראו לה מרגרט. התימני שחיבק את מרגול נראה זועף במק צת: "למה נתת לו שיחבק אותך?" "עזוב שטויות. מסכן, הוא היה בטוח שאשכב איתו". שניהם פרצו בצחוק.

★ ★ ★

לבאר — משרדה-התעופה

אחרי שעה אחת בלילה התחיל ה באר להתמלא. "חבל שלא היית בשבוע שעבר, בחגים" אמרה לי מרי. "יכולת או לעשות 150 לירות בערב". "לא משתיה. מקליינט. אם היית יוצאת אתי אחר-כך", הסבירה. "גם ממני בקשו, אבל אינני הולכת עם אף אחד", הוסיפה. לפתע התישב מישור על הכסא הגבוה, ביני לבין מרי. ראיתי שמרי מתקרבת אליו; לכן קרבתו גם אני את כסאי אליו.

הוא היה גבר יפה-תואר כבן שלושים, טיפוס של אמריקאי. ואמנם התברר שהוא תייר. הוא בא מקנדה, במיוחד ליום העצ מאות. התייר הגיע לבאר ישר משהיה-התער פה בלוד. הוא רצה ללכת למלון, אבל קודם רצה לבלות קצת. הוא דיבר באנגלית. פיסט פט ללא הרף. הוא צחק, חיבק את שתינו, קנה לעצמו בקבוק בירה וכוסית קוקטייל לכל אחת מאתנו.

סוף-סוף הצלחתי לשותות את הכוסית ה ראשונה שלי כמארחת. קובה הגיש לנו את הקוקטייל. היתה זו כוסית שטוחה נמוכה ובה נוזל בצבע ירקק; בתוך הכוס היו תקועות שתי קשיות. בחרדת-קודש לגמתי את לגימתי הראשונה. נדהמתי: זה היה עסיס פשוט, ללא טיפה של אלכוהול. עסיס הנמכר ב2 אגורות, בכל קיוסק. כאן זה עולה חמש לירות. לירה אחת מגיעה למאר רחתי, והשאר לכיסו של בעל-הבאר. כך נהוג בכל הבארים. לזכותו של קובה ייאמר שהוא היחיד, מכל בעלי המועדונים שפגשתי לאחר מכן, שאינו משלה את ה לקוח. "אתה משלם בעד מים וחברה", אמר לתייר הקאנדי.

הקאנדי המשיך לפספט. כן, בשידה-התער פה פגש בדיילת, והיא דחפה לידו את ה כתובת של הבאר ויעצה לו לבוא הנה. לא הוא לא הכיר אותה. היא סתם עשתה זאת. הוא מתרשם מאוד מהבחורות הישראליות. כל כך יפות! הוא לא האמין שאנחנו יהו

המארחת של מונסניור, מופיעה בריקוד אכזזי, כשהיא מפגינה בפני לקוחות הבאר את מנייתיה של גופה.

שתי המארחות של קאזינו באר, האוסטרית והיוונית. שתיהן נלהבות מישראל ומן הגב רים שלה, בחברתן הן מבלות מדי ערב בערב בשיניה תמורת תשלום עבור כל כוסית.

מרגרטה ומריינה

מרי

14